

ната се върне по-рано отъ театъра, или ако детето ѝ писне, като се събуди и види, че ме нѣма... (Сепва се)

Мж жътъ. Ето и виното. Не бой се... Какво си приготвила? Това на кокошка ми прилича. О-о-о! Ами това? (Разгъватъ по земята разни лакомства и сѣдатъ да ядатъ). Лакерда! Браво!

Жената. Преди да отидатъ на театъръ, господаритѣ имаха гости. Донесохъ каквото остана. Има и корабийки съ ванилия, дето ги обичашъ... (Стрѣска се и се обръща). Какво изпращъ?

Мж жътъ. Нѣма нищо... Ти винаги мислишъ за мене, Флорика... Но отъ тебе нѣма по хубава корабийка. Честна дума! (Двамата ядатъ и пиятъ).

Жената. Ами! Завчера те видѣхъ въ градината съ една... (Изведнажъ отъ мрака изниква грозенъ викъ:) — Джандарми! На помощъ! Дръжте ги!... (Двамата изчезватъ съ свѣт-кавична бързина и оставятъ всичко на земята).

Христо (запалва свѣщъта). Браво! Ето ти ядене отъ небето паднало. Кокошчица, лакерда, топълъ хлѣбъ... Па и винце. Макарь, че ти, дяконе, не слагашъ такова нѣщо въ уста. (Сѣдатъ да ядатъ).

Дяконътъ. Сказката ти е вече осигурена...

Христо. Мина ми и сънътъ вече. Знаешъ ли, бай Василе, че това не ми се случва за пръвъ пѣтъ. Веднажъ помня, че не бѣхъ ялъ петъ дни. Ходѣхъ като недобито псе по улицитѣ на Браила. Всичкитѣ ми другари бѣха въ тюрмата, азъ накрайчеца се бѣхъ изплъзналъ. То бѣше, когато полицията ни гонѣше следъ избиването на Хаджиевата чета. Бѣше паднала една такава черна мъгла, човѣкъ не се различава отъ куче. И чувамъ азъ нѣкой да вика въ мъглата: Хей! Момче бе, не си ли синътъ на даскалъ Ботя? Изтрѣпнахъ. Да го не дочуе нѣкой! Разбрахъ, че ме е позналъ по дългитѣ коси. Тогава въ джоба си носѣхъ цѣлияси багажъ: перо, мастило, игла и макара, всичко... Обръщамъ се, кръцъ, слагамъ ножицата на косата. А она гласъ пакъ по мене: Хей, момче! Спрѣхъ се. — Какво искашъ бе, адашъ? Она изохка: бре кжде се дѣна синътъ на даскалъ Ботя? Сякашъ потъна въ земята! Преди малко мина край менъ. А азъ: — За какво ти е? — Абе диря го подъ дърво и камъкъ, сякашъ е потъналь въ земята. Получихъ писмо отъ баща му, праща му пари и пише: где да е да го намѣришъ, да му дадешъ паритѣ, да му кажешъ да се обади, живъ ли е, здравъ ли е!

Дяконътъ (престава да яде, става). Не бѣше ли казано въ Писанието: „Животътъ е по-драгоцененъ отъ храната, а тѣлото отъ облѣклото. Вижете вранитѣ, че не сѣятъ, нито женатъ: тѣ нѣматъ нито съкровища, нито житници и пакъ Богъ ги храни: а колко сте вие по-добри отъ птицитѣ! Вижете криноветѣ, които растатъ: не се трудятъ, нито предатъ; но казвамъ, че нито Соломонъ, въ всичката си слава, се облѣче като единъ отъ тѣхъ. И ако тревата, която днесъ я